Διαβάζει κανείς ότι στην Αγγλία ανοίγουν οι εκκλησίες για τα Χριστούγεννα. Μαζί με όλες και οι Ορθόδοξες. Από σήμερα και η Ιρλανδία επιτρέπει 50 πιστούς στις λειτουργίες.

Στην Ολλανδία δεν έκλεισαν καθόλου στη δεύτερη φάση, και ας υπήρξε τεράστια έκρηξη κρουσμάτων και θυμάτων της πανδημίας.

Το ίδιο στην Πολωνία, καίτοι κι εδώ η κατάσταση υπήρξε πολύ δριμύτερη από ό,τι στην Ελλάδα.

Στις ΗΠΑ, το Ανώτατο Δικαστήριο απαγόρευσε στην πολιτεία της Νέας Υόρκης να επιβάλει αυστηρά όρια παρουσίας σε οίκους θρησκευτικής λατρείας, ως αντισυνταγματική ενέργεια.

Ο Μακρόν ανακοινώνει άνοιγμα των εκκλησιών στη Γαλλία. Γιατί; Επειδή οι πιστοί είναι λιγότεροι και συνεπώς η απειλή μικρότερη; Ή μήπως επειδή «η τέλεση των θρησκευτικών καθηκόντων είναι συνταγματικό δικαίωμα» στη Γαλλία και στην Αμερική και όχι στην Ελλάδα;

Τώρα βλέπουμε και στην Κύπρο. Επιβάλλονται μέτρα, που δεν στερούν από τον πιστό λαό την αναπνοή του. 75 πιστοί σε κάθε ναό. Η Λεμεσός και η Πάφος ανοίγουν τους ναούς για να γιορτάσουν τον Απόστολο Ανδρέα. Η Πάτρα κλείνει τον Άγιο Ανδρέα για να μη γιορτάσει τον Άγιό της ο λαός! Με αστυνομική επιτήρηση. Και ακολουθούν οι άγιοι του Δεκεμβρίου. Και μετά Χριστούγεννα…

Και διερωτώμαστε: Γιατί στην Ελλάδα τόσο ασφυκτικά τα μέτρα; Γιατί, αντί σταδιακά να χαλαρώνουν, τώρα η λατρεία να αστυνομεύεται;

Γιατί εδώ, στον ευλογημένο τόπο μας, που είναι γεμάτος από μοναστήρια, εκκλησάκια και προσκυνήματα, αν πας να ανάψεις ένα κεράκι στον ναό, κινδυνεύεις με πρόστιμο; Να πηγαίνεις σαν κλέφτης ή και λίγο ψεύτης!

Να μην υπάρχει πρόνοια να πας στο κοιμητήριο να κλάψεις τον άνθρωπό σου, να κάνεις ένα τρισάγιο για την ψυχή του, να ρίξεις λίγο σταράκι ή λίγο χώμα στο μνήμα του!

Γιατί δεν προβλέπεται ούτε ένας πιστός στη θεία λειτουργία ή στις ακολουθίες και απαγορεύονται παντελώς τα μυστήρια (γάμοι και βαπτίσεις) και οι ιεροτελεστίες;

Ακόμη και στις κηδείες η περιοριστική ασφυξία είναι ακατανόητη. Δηλαδή αν

πεθάνει μια πολύτεκνη μάνα ή ένας πατέρας, τα αδέλφια, τα παιδιά και τα εγγόνια τους θα εμποδιστούν να πάνε να τους αποχαιρετίσουν, να τους κλάψουν και να προσευχηθούν;

Και τί θα πείραζε ένα μέτρο συμμετοχής των πιστών στους ναούς, όπως στην Κύπρο, ανάλογα με το μέγεθος του ναού και στη βάση των ενδεδειγμένων αποστάσεων ασφαλείας;

Μήπως οι Κύπριοι είναι λιγότερο θερμοί στην πίστη τους, λιγότερο εκδηλωτικοί από ό,τι εμείς και γι' αυτό ο κίνδυνος εκτροπών είναι μεγαλύτερος στην Ελλάδα από ό,τι εκεί;

Μήπως υπήρξε διασπορά της πανδημίας στους ναούς, που ούτως ή άλλως ένας μικρός αριθμός πιστών συμμετείχε, μεγαλύτερη από τα supermarkets και τα καταστήματα; Υπάρχει τέτοια ένδειξη και δεν το γνωρίζουμε;

Και πώς εξηγείται η γεωγραφική κατανομή της διασποράς; Μήπως και γι' αυτό έφταιγαν οι χριστιανοί της Μακεδονίας και της Θράκης, ενώ στην υπόλοιπη Ελλάδα ήταν λιγότερο ευλαβείς;

Και αν αρρώστησαν κάποιοι κληρικοί ή μοναχοί, αυτό τί σημαίνει; Ότι κόλλησαν στην Εκκλησία; Και γιατί κόλλησαν οι κληρικοί και όχι οι πιστοί; Μήπως οι υπουργοί και βουλευτές κόλλησαν στα γραφεία τους;

Γιατί γίνονται ανεκτές οι αντιδράσεις και δημόσιες προκλητικές παραβιάσεις κομμάτων ή πολιτικών φορέων και δεν υπάρχει λίγη ανοχή για εκλογικευμένη λειτουργία των εκκλησιών; Γι' αυτό μιλάμε, όχι για κάτι άλλο.

Έχουμε ανάγκη από ανάσα. Ασφυκτιούμε! Δεν μπορούμε άλλο.

Ποιος φταίει τελικά για όλα αυτά; Ο κακομαθημένος «λαός του Θεού»; Η παθητική στάση της Εκκλησίας; Η έλλειψη κατανόησης από την πλευρά της πολιτείας; Ή μήπως προκαταλήψεις και εχθρικότητα ή ακόμη και διάθεση προσβολής και δίωξης της Εκκλησίας και των πιστών; Τί φταίει;

Άσχετα με το ποιος φταίει, κάτι πρέπει να αλλάξει, με σεβασμό και στην κρισιμότητα της καταστάσεως, αλλά και στην αναγκαιότητα της πνευματικής επιβιώσεώς μας.

Η πίστη είναι πολύ βαθιά ριζωμένη στις καρδιές των πιστών. Είναι πιο αναγκαία

από την αναπνοή μας. Τα μέτρα που επιβάλλονται χωρίς να ακούγεται ούτε η ανάσα μας ούτε και η κραυγή μας είναι θανατηφόρα για την ύπαρξή μας. Δεν αντέχουμε. Η ανάγκη της Εκκλησίας και των μυστηρίων της είναι υπαρκτική ανάγκη. Και όσο πλησιάζουν τα Χριστούγεννα το αίσθημα της ασφυξίας επιτείνεται.

Σεβόμαστε όλα τα μέτρα και πρέπει να τα τηρούμε με απόλυτη συνέπεια, και για να προφυλάξουμε τη δική μας και τη δημόσια υγεία ασφαλώς, αλλά και για να περισώσουμε τις τελευταίες αναπνοές της πίστης μας.

Δεχόμαστε ευχαρίστως τα πάντα προκειμένου να μείνουν οι εκκλησιές μας ανοιχτές. Για να μείνει ανοιχτή και μία χαραμάδα ελπίδας μέσα μας. Λίγο φως. Το οξυγόνο της θείας λατρείας μας είναι πολύ πιο αναγκαίο από το οξυγόνο της αναπνοής.

Και ο εκκλησιασμός μας τα Χριστούγεννα πολύ πιο ουσιαστικός από τους στολισμούς, τα δώρα, την εμπορική κίνηση, τις εστιάσεις. Γι’ αυτό βάλαμε πρόθυμα τις μάσκες. Με την ελπίδα ότι θα ανασάνει επιτέλους η ψυχή μας τέτοιες μέρες.

Οι ναοί πρέπει να ανοίξουν άμεσα. Με όρους ασφαλώς υγειονομικούς και αυστηρούς. Αλλά και λογικούς.

Σεβόμαστε την κρίση και τη λογική της προστασίας της υγείας μας. Δεν θέλουμε καθόλου να γίνουμε υπεύθυνοι για την κακή υγεία και τον θάνατο συνανθρώπων μας. Ούτε να ασεβήσουμε στην ευθύνη των αρμοδίων. Ποτέ και καθόλου. Ας αναλάβουμε κι εμείς ως Εκκλησία την ευθύνη που μας αναλογεί.

Ζητούμε όμως και τον σεβασμό στην πίστη και στην ανάγκη της πνευματικής επιβίωσής μας. Τα μέτρα που εφαρμόστηκαν μας έριξαν στην Εντατική. Χρειαζόμαστε οπωσδήποτε οξυγόνο και... αναπνευστήρα. Χρειαζόμαστε τους ναούς μας ανοιχτούς. Τουλάχιστον όχι κλειδωμένους και επιτηρούμενους.

Οι κλειστοί ναοί απειλούν τους πιστούς. Οι ανοιχτοί όλους τους ιούς.